

здраво. Но колко безсмъртни свѣтилища за
искуството, поезията, философията, религията,
оставаха отъ тѣзи умствени и душевни напре-
жения, за да радватъ на вѣчни времена и те-
шатъ същото човѣчество, да го насърчаватъ
въ нови дирения. Като че ли въ нуждата отъ
прозрение на свѣтовнитѣ тайни лежи голѣма
часть отъ смисъла на живота ни. Философията
все си остава най чистото, възвишено и задо-
воляващо занимание на човѣшкия умъ и духъ.
Усилията на човѣшкия умъ да прогледне въ
неизвестността сж непрекъснати и болезнени.
Имало е заблуждения, които сж траели цѣ-
ли вѣкове. Познати сж били исторически епо-
хи на ожесточени борби между идеи, концеп-
ции. Животътъ на цѣли научни и философски
школи понѣкога се заключава и изчерпва въ тѣхъ.
Мжчителни времена, които често довеждатъ до
невѣрие въ възможността на просветлението
и относителното познание на душата. Тя се
показва като неразгадаема игра на тъмни сили,
вѣчно промѣнчиви и неуловими.

Но отъ самитѣ мрачини на невѣрието и отчая-
нието, понѣкога, неочаквано, пламва надеждна
искра. Нѣщо е вникнато, нѣщо е открито и
разгадано. Още малко усилия и тъмната заве-
са се раздира. Блѣсва свѣтълъ лъчъ, който
разте и се разширява до като просветли голѣ-
ма област. Знанието е възможно! Уморениятъ
умъ се разведрява, сърдцето трепти въ възторгъ!

Идватъ нови сили за нови дирения, ник-
натъ нови криле и духътъ се подема. Много
тайни сж разгадани и много закони сж узнати.

Познание! Пжтъ тежъкъ и мжчителенъ,
съ тъмни, непроходими и опасни мѣста, скрити
за свѣтлината, съ загубени всредъ мрачини